Câștigul Leadershipului

On Noiembrie 17, 2018

Creația cea mai însemnată a oricărui om este visul unei vieți care are viitor, legat de o amintire ce o va prețui veșnic.

Prin clasa a 6-a am văzut filmul Léon: The Professional (1994). Atunci am învățat prima lecție de leadership. Îți trebuie o armată întreagă din forțele speciale ca să lupți împotriva unui singur PROFESIONIST. Dar numai un suflet de copil va reuși să țină piept puterii sale și să-i domolească drumul.

Mathilda, sufletul acesta plin de întristare și totodată plin de bărbăție, această putere inventivă de noi reguli și provocări, oare ce aspirații ascunde în dosul unei impetuoase răzbunări care îi stârnește toate simțurile, imaginația și libertatea de a alege? Ce anume își recunoaște acest spirit plin de adrenalină și emoție în momentul când devine participant direct la evenimentele pe care Léon le abordează printr-o gândire rece, fără Dumnezeu?

Obsesia care reverberează în conștiința acestui personaj corespunde unei valori sentimentale, cum este prietenia. Dar corespunde și unei drame acute, pline de amănunt viu, colorată sobru și exact, care pune față în față zbuciumul unui suflet impresionat de albul din negru, de frumosul din urât, cu vâltoarea alegerilor de tot felul și responsabilităților care decurg din ele.

În clipele de luciditate Mathilda își recunoaște ratarea destinului prielnic, pe care o eludează datorită înțelesului pe care îl dă realității pline de contraste: *"Is life always this hard, or is it just when you're a kid?"* Ea nu se retrage în spațiul securizant al utopiei, cum ar face-o un observator de tablouri articulate în ficțiune și poezie, ci pătrunde în misterul unui labirint pshihologic din care nu poți ieși decât în momentul în care iei o hotărâre finală, marea provocare a suferinței regăsindu-se într-un fel de mărturie a "omului din subterană".

Viața poate fi judecată cel mai bine din perspectiva omului influențat de o atracție intensă, de idealul său din tinerețe, chiar dacă tinerețea i-a fost zdruncinată de limitările unei lumi care nu s-a deschis plenitudinii de comuniune cu Dumnezeu.

Pe de altă parte, Léon devine instabil atunci când este adâncit în întunericul regulilor. Iar această fortăreață greu de cucerit, o adevărată armă de luptă fără permis în fața legilor civice și morale, ce regretă el atunci când se vede fața în față cu măreția altei puteri decât cea fizică, de amploarea posibilităților de vindecare a oricăror răni emoționale? Ce își reproșează el fără milă?

Dacă i-am citi gândurile lui Léon, direct asociate cu abilitatea pictorului de a imortaliza un moment unic din viața omului, de a bloca în timp ceea ce este pregnant în fața sa, o senzație, un fapt, o stare de spirit, iată ce-am afla:

Pot doar să regret că am vrut să renunț la mediocritatea unei vieți insuportabile. Nu-mi reproșez că am ucis cu sânge rece, ci îmi reproșez că nu am trăit prin și pentru alții ceea ce trebuia să trăiesc prin și pentru mine. Oare Mathilda este o minune pe care ar trebui să o păstrez întreagă, neprihănită, sau merită să o iubesc ca pe un sceptru interior care mă înnobilează și mă deosebește de restul lumii?

"You're not going to lose me. You've given me a taste for life. I wanna be happy. I want to sleep in a bed, have roots. And you'll never be alone again, Mathilda."

Leadership: Îți recunoști ratarea unui destin aflat mai presus de tine însuți, având acea legitimitate psihologică a învinsului care se simte superior doar fiindcă își biruiește patimile prin suportabilitatea unei răni care se vindecă într-o lacrimă?

Ce s-ar fi întâmplat cu totalitatea umană a lui Léon dacă esența lui lăuntrică n-ar fi fost influențată de acel "cu totul altfel" aparținând unui nou reper de orientare? Cât de mult l-ar fi apăsat viață mediocră, cenușie, care o ducea în pustietate, dacă n-ar fi avut energia necesară să renunțe la vechiul stil de gândire? S-ar mai fi zbătut pentru libertatea de a se așeza în slujba altcuiva, de a trăi patima slujirii de dragul unei mântuiri mai sublime decât vindecarea de o boală incurabilă?

Remușcarea este începutul unui drum pe care îl parcurgi cu teama de a nu fi pregătit pentru schimbarea de semnificație pe care o dai vieții. Dacă obiectul sau cauza ce a produs o neliniște adâncă constituie un fenomen psihic la nivel de conștiință de sine, atunci orientarea pe care ți-o faci în timpul drumului, pricinuită de senzații, emoții și percepții, poate avea caracterul unei confesiuni subiective care te absolvă de orice vină, eliberându-te de tensiunile acumulate.

Când ai înaintea ta un deșert plin de mărăcini, ca fapt psihic condiționat de lipsa unei motivații de autodepășire, te alegi cu împlinirea unui destin prestabilit, care nu poate fi schimbat. Te simți ca un ostatic reținut într-o predispoziție slabă spre visare, țintuit de-o stare vădită de vulnerabilitate în fața unei amenințări numite: "insuportabilitate de sine".

Aici viața capătă accente de repetabilitate față de o anumită situație căreia nu îi poți oferi răspuns, dar mai ales capătă accente de indignare față de deciziile sufletești care te-ar fi putut duce într-o direcție avantajoasă.

Léon este un fenomen psihologic aparte, o captivantă poveste a unui destin cu aură romantică, o laudă caldă pentru gingasia si rabdarea de a se împotrivi uitării pe care i-a așternut-o sindromul vieții agitate.

El evadează din deșertul mediocrității atât de contorsionate temporal și își confesează viața trăită în taină prin ochii unui copil care crește în aridul mediu al tipologiei sale. Într-o convorbire imaginară cu acest personaj plin de contradicții, a cărui vitalitate este dată de totalitatea tuturor demersurilor sale periculoase, am putea afla despre posibilitatea părăsirii unei condiții de om dur, pătruns de sânge rece, în avantajul unei imagini care impresionează prin similaritatea cu raiul păzitor, treapta supremă a existenței în bine care odată atinsă de suflet nu mai poate fi părăsită.

Leadership: Creația ta se individualizează în primul rând prin puterea de a încorpora semnificații aparte în faptele obișnuite de viață, promovând îmbunătățirea performanței de a fi altcineva față de cine ești cu adevărat?

S-ar zice că omul construit din urmarea păcatelor cele mai grave, acoperit cu pânza de păianjen a criminalității, ale cărei fire invizibile - dar puternice - își imobilizează prada cu o singură înțepătură de pudoare și modestie, vrea să evadeze din această existență zbuciumată cu ajutorul promisiunilor uitate și a viselor neîmplinite, printr-o poartă secretă numită: gingășie, sensibilitate, puritatea copilăriei.

Până la urmă, creația omului (bun sau rău) este visul unei vieți care are viitor, legat de o amintire ce o va prețui veșnic ca pe un diamant șlefuit impecabil ce pulsează energie și armonie prin strălucirea lui.

O rană sufletească tratabilă, o singură formă de manifestare a conștiinței curate, o lacrimă plină de înduioșare care se scurge pe obrazul plin de remușcări ale acestui veritabil Hitman, se revarsă într-o esență spirituală pură: *"You know, about my money — maybe I could give a little to someone, you know, to help out."*

Glasul acesta al trăirilor sale lăuntrice nu ne face să ne gândim la o resemnare plictisită de om ratat, de tristețe fără orizont, a unuia care se bălăcește într-o existență fără început și fără de cauză. Ci ne îndeamnă să plecăm urechea spre o rugăciune curată, o rugăciune de luptă împotriva patimilor: "Doamne. strunește-mi voința și învață-mă să mă rog, să sper, să cred, să îndur, să iubesc și să iert."

Laitmotivul vieții sale nu-l mai constituie deșertul, semnul profețirii în pustiu, ci teama de a nu fi devenit opera unui îmblânzitor de cobre, a acestei Mathilda care strălucește tocmai din veninul surdei sale activități de asasin. Brusc, fiara din el nu-și mai arată colții, șarpele poate fi amiabil, compromițător, un iubăreț distractiv, onorabil, altruist. Iată ce înseamnă să cunoști iubirea: să te lași luat de valul unei simțiri care cunoaște mângâierea unei dulci recunoștințe, dar care nu cunoaște încă clocotul frământărilor dramatice.

Cunoscutul antreprenor E. Joseph Cossman, făcea observația: *"Misiunea noastră în viață nu este să-i depășim pe ceilalți, ci să ne depășim pe noi înșine."*

Cum te poți autodepăși? Încercând să dai forma gândurilor care te lovesc în orice moment, ca fierarul care bate fierul înroșit în foc. Să le atribui un anumit înțeles, mobilizator spre valorificarea acelor părți din tine aflate în stare de latență. În fiecare clipă fii conștient de cine ești cu adevărat !

Leadershipul este sentimentul pe care îl încerci atunci când cineva îți răspunde rugăciunilor tale de pocăință cu o forță corespunzătoare și într-un timp corespunzător: "Ești mai bun decât simți că poți să fii."

Câștigul Leadershipului se obține odată cu transformarea ta de zi cu zi, se datorează îmbunătățirilor pe care le aduce fiecare perioadă decisivă de tranziție a vieții tale. Iar acest câștig se poate duce pe apa sâmbetei dacă nu îți creezi "un sistem automat de stins incendii", care să asigure spațiul și posibilitatea de a te eschiva de la orice încadrări în tipare rigide de gândire. Câștigul Leadershipului promovează îmbunătățirea performanței de a fi altcineva față de cine ești cu adevărat.

Stabilește-ți un mod de "a fi" care să regleze conținutul tău de interes: "Omul din tine" - Ego-ul tău, care, așa cum am văzut, nu se poate exprima cu ușurință în orice tip de situație, ci asemenea unui mecanism de răspuns la presiunile sociale își poate pierde coordonatele prin izolare.

Ori leadershipul se exercită cu caracter permanent pe teritoriul bine individualizat al omului, asupra destinului său dinamic, a cărui curbă evolutivă își are originea în impulsul de a alege, de a iubi. Să credem și să visăm !

Source: https://neculaifantanaru.com/castigul-leadershipului.html